

— Глупости! извика Клодій съ деспотическій тонъ. За мой хатъръ трѣба да я продадете. Можете ли да откажете на мене, ей — хора? Опытайте са да ма разсърдите че да видите какво ще ви стане търговията! Бурбъ не е ли *клеветъ* на братовчето ми Панса? не съмъ ли азъ оракулътъ на цирка и на гладиаторытъ? Една само дума да река и ще са простите съ бжчевытъ, и съ девыты сп, и нема да продавате вече вино. Главке, робынята е твоя.

Бурбъ въ недоумѣніе зачеса си тила.

— Иждивялъ съмъ за тѣзи робыня злато равно съ нейната тяжесть.

— Опредѣли цѣната; азъ съмъ богатъ, рече Главкъ.

Древнытъ Италианцы, също като днешнытъ, сичко продавахъ, а колко повече едно слѣпо момиче.

— Купихъ я за шесть сестерціи, рече Стратоника, а сега струва дванайсетъ.

— Двайсетъ ти давамъ, отговори Главкъ. Ела понапредъ съ мене предъ Началството и подиръ въ къщата ми за да земешъ парытъ:

— Нито за хиляда сестерціи быхъ продалъ туй любезно момиче, рече Бурбъ, като са преструваше че плаче, но за хатѣра на благороднаго Клодія . . . препоръчай ма на Панса за мѣстото на подвигоположника (*designator*) много пригодно за мене, добрый покровителю Кладіе.

— Быва, отговори Клодій, а послѣ му пришушиж на ухото; този геркъ може да та направи честитъ, той е щедъръ. Днешныйтъ ти день былъ благополученъ! заблѣжи го съ блѣз камъкъ.

— Давашъ ли я? рече Главкъ.

— Давамъ я, отговори Бурбъ.

— И туй . . . наистина . . . ще живѣжъ съ тебѣ? о благополучіе! извика слѣпната опосена отъ радостъ.

— Да, истинно е благополучіе, отговори Главкъ. Нема много да са труднишъ като ще пѣешъ грѣцкы пѣсни на най любезната госпожа въ Помпей.

Туй като чу момичето оттегли са отъ Главка, измѣни му са лицето, толкосъ радостно по напредъ, и като въздъхнж олуви пакъ Главка за рѣка и му рече.

— Азъ мисляхъ че ще живѣжъ въ къщата ти.

— Въ къщата ми ще живѣшъ за сега; но сла да вървими.